

AZ ÖRÖK ÉLET

Jn 6, 67—68

Tavaszi pompában fénylő délelőtt lehetett. Jézus ott időzött hallgatóságával a Getsemáné-kertben. Madarak énekeltek, mintha versenyre akartak volna kelni vele Isten dicséretében. Jézus az örök életről beszélt. A város felőli úton emberáradat közeledett. A menetből énekszó, kürtszó, pattogó vezényszó hallatszott. Római katonák menetelnek. Mögöttük szájtató ember-, főleg gyermekserég. A menetelő zaj és ricsaj elnyomja Jézus hangját. Elszakadt a varázs, amellyel eddig fogva tartotta hallgatóságát. Van, aki feláll, és a távolabb kanyarodó útszegélyhez siet, olyan is, aki a menetelők nyomába szegődik, s a látványosságtól igézetten felejtí a názáreti szelíd szavát. Csak a tanítványok maradnak Jézussal. Talán közülök is van, akit csábít a kíváncsiság: mi történik ott, nem kivégezni visznek-e valakit? De Jézus iránti tiszteletből a helyükön maradnak. Jézus látja a lelkek zavart állapotát és szól: „Ti is el akartok-e menni?” Péter siet elosztatni Jézus kétségét: „Uram, kihez mehetnének? Örök életnek beszéde van tenálad.”

Ha már a tanítványok ott maradtak, nem veszhet kárba a szó, a gondolat. Jézus tovább folytatja a félbeszakított beszédét:

— Ti miképpen vélekedtek, mi örök ebben az életben?

András, a természet nagy rajongója válaszolt először:

— Én úgy vélem, hogy örök a tenger, a hegy, a föld és az, ami rajta megkapaszkodik és él. Örök a növények élete. Összel, ha el is hullatják leveleiket, tavasszal a mélyből új sarjat eresztenek. A száz éveken át őrzi csíráját, és ha elvetik, az elődhez hasonló utód származik belőle. Ez a megújulás az, ami örök, mely minden esztendőben bekövetkezik. Fűben, fában, virágban az élet örök lüktetése nyilvánul meg.

Filep, aki szeret búvárkodni a történelemben, sietett a maga gondolata nyilvánításával:

— Én úgy vélem, hogy az ember élete is örök. Mindig laktak emberek a földön. Falusi vagy városi településekben mindig együvé kíváncsoztak az emberek. Ma egyik nemzedék, holnap a másik túrta, művelte itt a földet; népre nép jött, házromokra újabb ház épült, temetőkre vagy temetők mellé új temető települt, s a régi csontok is arról beszélnek, hogy az emberi élet örök és folytonos.

Péter, a heves vérű tanítvány alig várta, hogy társa befejezze mondatát, és a Filepéhez fűzte a maga elgondolását:

— Népet nép követett, ez valóban igaz, de én ezzel kapcsolatban, amit öröknek tartok, az éppen a harc. Egyik nép a másik fölé harc árán kerekedett. Nem volt a földön soha biztonság. Ósatyáink óta mindig küzdelem volt az ember élete. Csupa hősi temető ez a föld. Ha az idő el nem egyengette volna, a sok hős sírjától ma jární sem tudnánk.

Most a komor következtetésekre hajlamos Bertalan avatkozott be a fejtegetésbe:

— Ezek szerint örök a szenvedés. A mindenkori anya szenvedésben szülte gyermekét. Reménységgel táplálta, növelte, aztán zokogva búcsúzott tőle, amikor csatába vitték mint katonát, vagy rabláncra fűzték

mint foglyot. Szenvedés sajtolta a szemek könnyét, redőzte a sima arcot, görnyesztette meg a délceg alakot. A szenvedés és ikertestvére, a nyomor, döntötte sírba az emberi nemzedékeket. Ezért mondom én, hogy egy dolog van, ami örök: a szenvedés. Őseinktől örököltük, és utódainknak adjuk át.

János, a szeretetről híres tanítvány így szólt:

— Sokfelé jártam eddig életemben. Sok emberrel volt kapcsolatom. S amit kapcsolataimból leszűrtem, az, hogy egyedül a szeretet örök. Emberek meghalnak, népek elenyésznek. Amit a háború művel, mind semmivé lesz, de amit a szerető szív épít, az mindig megmarad. Egykor élt jó emberekről, egykor végbement szeretettényekről ma is énekeket énekelnek, és verseket mondanak. Hiszem, hogy ez a szeretet a legbecsesebb érték, ami örök. Ezt pedig Istenből, a mi Atyánkból mérítik az emberek.

Jézus már közbe akart szólni, amikor Tamás, a kételkedő is beleszólt a vitába:

— Én úgy vélem, hogy a világban semmi sem örök. Itt minden mulandó és változó. A tenger megváltoztatja helyét és szintjét, a föld felszíne változik, növények, állatok alakulnak, emberek, nemzetek mind, mind megváltoznak, a jóság tényeit elfelejtik, a szenvedést felváltja az öröm. Ezért mondom, hogy egy örök van a világban: a változás.

Jézus türelmesen hallgatta tanítványai gondolatait, majd csendesen megszólalt:

— Bizony az örök életnek beszéde mindaz, amit elmondtatok. De mi vigasztalást találtok ti mindebben? Örök a tenger, örök a föld, a növény és állatvilág élete, örök az emberi élet és folytonos a küzdelem is, amit az ember hordoz, nyomorúság és szenvedés örökké volt, a jóság és szeretet tényeit dicsérni tudom, úgy, mint senki más, a változás is valóban fennáll a világban. Mindezek a valóság elvitathatatlan tényei, de erőt, bátorságot, reménysugarat, hitet meríteni ezekből aligha tudunk. Én mindennél legfontosabbnak tartom azt, hogy van lelkünk, ami Istenből vétetett, tehát isteni ajándék. Isten örök, s amit belénk oltott, a lélek is örök. Olyan ez, mint a szél. Belekapaszkodik a test vitorlájába, és viszi, viszi tengereken át. A test hajója talán elsüllyed a szirtek és zátonyok között, talán kiköt a boldogság révpartjain, de a szél az tovább halad, ki tudja hol áll meg, hol lesz pihenése. Ebben a hitben a szenvedő megtalálhatja a maga vigaszát, a halálba menő a maga bátorítását, a vívódó a maga nyugalmát. Érzitek-e, micsoda vigasz van e felismerésben. Nem halunk meg soha. A lelkünk örökké élni fog. „Aki hisz énbennem, ha meghal is él.” . . . „Én élek, ti is élni fogtok.” De az örök életünk úgy válik teljessé, ha Isten megismerésére törekszünk. Így mondtam egyszer előttem: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent.” A rész megismeri az egészet. Szép és merész vállalkozás. Bizony mondom néktek, hogy aki hisz Istenben, aki engem elbocsátott, örök élete van. Vigasztaló dolog, hogy élünk az emberek emlékezetében akkor is, amikor már meghalunk; de még vigasztalóbb az, hogy akkor is élni fog a lelkünk, amikor már mindenki elfelejtett. Higgyetek hát a lélek örök életében. Áldjátok az Istent, hogy saját lelkét adta mibelénk.

A tanítványok szerettek volna még sok mindent kérdezni Jézustól, de erre már nem volt idő.

Jakab, a cselekvések embere, csak ennyit jegyzett meg:

— Mester, az örök életnek beszéde van tenálad. Úgy cselekedjünk, hogy az örök életre érdemesek legyünk. Mert mit ér a hit, ha cselekedetei nincsenek. Enélkül megholt ő magában.

— Már megmondtam többször néktek: „nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába, hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.“

Afiái! Húsvét van. A kereszténység nagy családjában a lélek örök életét ünnepeljük. Nagypéntek hangulatában gyász és szomorúság ülte meg a szívünket. Ma az örök élet hitével és reménységével megvigasztalódunk. Olyan ez, mint amikor valakinek halárhírét halljuk, s aztán a harmadik napon jó egészségben találkozunk vele, s kezét rázunk a viszontlátás örömére. Mi is az első tanítványok megnyugvásával induljunk haza: A lélek örök.

Bár csak ti is azt éreznétek, mint az első tanítványok, bár csak titeket is eltöltene ez az öröm, és Péterrel együtt vallhatnátok: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad.“ Ámen.

Dr. SZÁSZ DÉNES

GYOMIRTÁS

Mt 13, 24—26

Jézus nem volt mezőgazdász, sem kertész, de éles szemmel, érző szívvel figyelte a földből áldást-szépet termelő életet. Hallgatóinak jó része ezek közül került ki.

Megragadta figyeimét az az éber és szívós küzdelem, amelyet „a föld embere“ folytat, hogy megvédje kalászat-virágját a gyomoktól. Ez a küzdelem, magvetéstől aratásig, akkor is szünet nélkül állott, s ma is áll. A kultúra és a gyom versenyében az előbbinek minden segítséget meg kell kapnia, mert ha a gyom elnyomja a vetést, veszélyben a termés, esetleg egészen odavesz.

Jézus a lelki élet prófétája, a valláserkölcsei élet főmunkamestere. Módszere a példálózás, a példázatmondás. S példázatai anyagát mindig azoknak életéből veszi, akikhez szól. Ezzel a módszerrel könnyedén fedi fel, teszi világossá a lelki élet titkait és mutatja meg hallgatóinak azokat az utakat-módokat, amelyeken lelki életüket szolgálhatják.

*

A felolvasott példázatban búzatábla kalásztengere hullámszik szemek előtt. A kalások között sűrűn virít a konkoly piros virága. A gazda a termés fölött megbeszélést tart a szolgálival.